

1 / 5

•Written by வனங் கட் சாமிநாதன •

••Saturday••, 16 ••July•• 2011 21:14•• - ••Last Updated••

•••Saturday••, 16 ••July•• 2011 21:30••

இது எந்த ரக வாசகனையும் கவர ந்து ரசிக க வகை கும் .

ஜானகிராமனின் நாவல்கள், சிறுகதைகள் எல்லாமே அவர் பிறந்த தஞ்சை ஜில்லாவின் மத்திய தூர பிராமணர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிப்பவை, அந்த வாழ்க்கைகொண்ட மதிப்புகளின் உச்சங்களையும் சீர்கடேடுகளையும் பிரதிபலிக்கும் ஆவணம் என்றும் ஒரு நோக்கில் சொல்லலாம். ஜானகிராமன் படகையும் உலகம் லக்ஷிய வாதிகளால் நிறைந்தது. அவர்கள் தாம் தமக்கு விதித்துக்கொண்டுள்ள லக்ஷியங்களைக் காக்க எப்போதும் வாழ்க்கையின் வதகையும் யதார்த்தங்களையும், சமூகநிலையையும் பரோட்சிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களது லக்ஷியங்கள் மரபிலிருந்து பற்றுவையாக இருக்கலாம். அல்லது அவர்களே தீர்ந்து கொண்டவையாக இருக்கலாம். அல்லது அவர்கள் செய்யும் தொழில் சார்ந்தவையாக இருக்கலாம். அவர்கள் லக்ஷியவாதிகளாக இருக்கலாம். ஆனால் ஜானகிராமன் சொல்கிறார், “என் எல்லா கதாபாத்திரங்களும் வாழ்க்கையிலிருந்து பறெப்பட்டவர்கள் தான்” இதனாம் நம்பலாம்.. ஏனெனில் ஜானகிராமன் வாழ்க்கையையும் மனிதர்களையும் அவர்கள் சூபாவங்களையும் மிகவும் கஃர்ந்து கவனிப்பவர். அவர்கள் ஓவ்வொருவரது தனிப்பட்ட பாவன்களையும் குணவிசேஷங்களையும் நிறைந்த விவரங்களோடு ஒரு முழுச் சித்திரத்ததைத் தன் எழுத்தில் கொணர்ந்து விடும்பவர். அவர் எழுத்தே அவர் கஃற்றற்கு சாட்சி.

ஜானகிராமன் சம பிரதாயங்களில் நம் பிக்குகை கொண்டவர். அதே சமயம் அவர் ஒரு யதார்த்த வாதியும் கட்ட.. சம பிரதாயங்களில் நம் பிக்குகை என்றால் அவர் பழமையின் லட்சியங்களில் வாழ்க்கை மதிப்புகளில் நம் பிக்குகை கொண்டவர் என்று அர்த்தம். யதார்த்த வாதி என்றால், இன்றைய யதார்த்த வாழ்க்கையைப் பற்றிய பரிண பிரகஞ்ஞையோடு அவர் இருந்த போதிலும், நம் மில் பலரைப் போல பழம் லட்சியங்களும், வாழ்க்கை மதிப்புகளும் இன்றைக்கு சலவாணி இழந்தவை என்று அவர் நினைப்பவரில்லை. அவற்றிற்கு இன்றும் ஜீவிய நியாயம் உண்டு என்று நம்புகிறவர். அவற்றிற்கான புதிய உறவுகளும் தவேகைகளும் இன்றைய வாழ்க்கையில் உண்டு, அவற்றிற்கான புதிய அர்த்தங்களும், இன்றைய வாழ்க்கையில் அவை பொருந்தும் புதிய பார்வைகளும் உண்டு என்று எண்ணுபவர். அவருக்கு சமீபத்தில் தனி மனிதனின் முக்கியத்துவம் தான் பெரிது. அந்த தனிமனிதன் தன் தனித்வத்தை விட்டுக்கொடாது தன் வாழ்க்கையை தன் லட்சியங்கள்க்கு ஏற்ப வாழும் போராட்டங்களதைத் தான் அவர் கதைகள் சொல்கின்றன.

மின்று நாடகங் கள் , மின்று சிறுகததைத் ததொகுப் புகள் , இரண்டு கஹு நாவல்கள் , ஆறு நாவல்கள் இது வரன(*1968) வளிவந் துள்ள அவரது எழுத் துக்கள் .. அவர் நாவல எழுத் ஆரமபித் தது சமீ பகாலமாகத் தான் . இரூப்பினும் , வகெுசீ க்கிரம் அவர் இலக்கியத் தரமான தமிழ் நாவலாசிரியர்களில் ஓரூவராக தன்னன அடையாளப் படுத் திக் கொண்டுவிட டார் . அவரது இரண்டாவது நாவல , மகோக முள் , இதுகாஹும் அவர் எழுதியவற்றுள் சிகர சாதனன என்று சொல்லவனே டும் அத் தோடு இன்றயை தமிழ் நாவல இலக்கியத் திலயே சிகர சாதனன என்றும் அதசை் சொல்ல வனே டும் .

•Written by வனங் கட் சாமிநாதன •

••Saturday••, 16 ••July•• 2011 21:14•• - ••Last Updated••

•••Saturday••, 16 ••July•• 2011 21:30••

இப்போது நம் முன் இருப்பது அவரது மிகச் சமீபத்திய நாவல் . அம்மாவந்தாளின் சமீப காலங்களில் எழுதப்பட்டதுள் எவற்றில் சிறந்ததும் ஆகும் .

அப் பு தன் ஏழாம் வயதிலியே தன் பற்றோர்களிடமிருந்து பிரிந்து ஒரு தபிரதது கிராமத்தில், கருகாலம் போன்ற ஒரு பாடசாலையில் வதேம் பபிக் கப் போய் விடுகிறான். அங்கு அவனுக்கு வதேங்கலும், ஆசார அனுஷ்டானங்களும் பபோதிக் கப் படுகிறது. அந்த பாட சாலை ஒரு வயதான விதவையின் தர்மத்தில் நடபெறுகிறது. அங்கு ஏழுவயதிலியே விதவையாகிவிட்ட ஒரு பண்ணும் அந்த விதவை மப்தாட்டியின் சமரக் வணையில் வளர்கிறான்.

விதவபைப் பாட்டிக் கு அப்புவிடம் ஒரு தனி பாசம் . அதன் காரணமாக, சாதாரணமாக அந்த மாதிரியான ஆசாரம் மிகுந்த வீட்டுகளில் கிடகை காத சலுகையோடும் சூதந்திரத்தோடும் அப்பு அந்த வீட்டில் வளையை வருகிறான் . அப்பு பதினேழு வருடங்கள் அந்த வதே பாடசாலையில் வதேங்களும் ஆசார அனுஷ்டானங்களும் பபிப்பதில் கழிக்கிறான் . இந்த பதினேழு வருஷங்களும் தன் பற்றேரர்கள் தன்னை மாத் திரம் ஏன் இந்தப் பாடசாலைக்கு வதேம் பபிக்க அனுப்பினார்கள் ? . தான் நான் காவது பிள்ளை . மற்ற மபித்த சகோதரகள் , சகோதரிகள் எல்லாருக்கும் ஆங்கிலப் பபிப்பு கிடதைத் திருக்கும் பபோது தனக்கு மாத் திரம் ஏன் இப்பபி என்ற எண்ணங்களில் அவ்வப்போது அவன் மனம் உளசை சல் பட்டதுண்டு . அத்தோடு அந்தப் பாடசாலையில் வளையை வரும் அந்த விதவபைப் பெண் இந்து தன்னிடம் காட்டும் பாசம் , அதை ஏற்பதா , அல்லது மறுத்து ஒதுங்குவதா , என்ற ஊசலாட்டம் வறே அவன்கை வாட்டிக்கொண்டிருந்திருக்கிறது . வதே பாடசாலையை பபிப்பு முபிந்ததும் அப்பு தன் ஊருக்கு கிளம்பிக்கொண்டிருக்கிறான் . இந்து அவன்கை தன்னையிடப்ப் போகவணேட்டாம் இங்கயே எனன்னோடியே இருந்து கொள் என்று வற்புறுத்துகிறாள் . அப்புவோ இந்துவ்கை தான் தன் அம்மாவாகவே , வதேங்கள்கைப் போன்ற ஒரு புனித வபிவிலயே பார்த்து வந்ததாகச் சொல்லி மறுக்கிறான் . இதக்கைக் கேட்ட இந்துவ்க்கு முபிவதில்லை . . அவன் அம்மா அப்பபி ஒன்றும் அவன் நின்பைப்து போல பனிதமே உருவானவள் அல்ல , அவள்க்கும் வணேடிய அளவ வணேடாத உறவுகள் உண்டு , எனவதே தன்னையோ வதேங்கள்கையோ அவன் அம்மாவோடு சரேத்துப் பசேவணேட்டாம் என்று தன் சீற்றத்தக்கைக் கொட்டித் தீர்க்கிறாள் .

அப்பு 17 வருஷங்கள் கழித்து தன் வீட்டு திரும்புகிறான். அங்கு ஒரு ஆஜானுபாவனான மத்திம வயதில் ஒரு அழகான பணக்காரன் தன் பழைய காதலியாக அம்மாவைப் பார்க்க வழக்கமாக வந்துபோய்க் கொண்டிருப்பது தெரிகிறது. அப்போது தான் அவனுக்குத் தெரிகிறது தான் தான் தன் அப்பாவைக் கூப்பிற்றத்கடசிக் கழந்தை என்றும் அங்கு இருக்கும் தன் தம்பி தங்கைகள் எல்லாம் தன் தாய்க்கும் இந்த வந்து போகிற பணக்காரனுக்கும் பிறந்தவர்கள் என்று. இது வீட்டில் உள்ள எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமாக இருக்கிறது. தன் அப்பாவைக் கூட்டத் தான். அவரும் சயெவதறியாத இவ்வளவையும் சகித்துக்கொண்டு தான் அங்கு இருக்கிறார். எல்லாவற்றையும் ஒதுங்கி நின்று பார்க்கும், எதிலும் தான் ஓட்டாத சாட்சிப் தூக்கிவிடுகிறார். அவன்

•Written by வனங் கட் சாமிநாதன •

••Saturday•, 16 •July• 2011 21:14• - •Last Updated•
••Saturday•, 16 •July• 2011 21:30•

அம்மா அலங்காரத் தம் மாளிகைக்குத் தன் கடந்த கால பாபங்கள் எல்லாம் திரிந்தே இருக்கிறது. வருந்தி வதேனைப் படுவதைத் தவிர வேறும் ஒன்றும் செய்யத் தோன்றவில்லை. காலசைச் சூற்றிய பாம்பு விடமாட்டேங்கறதே என்பது அவள் வதேனை.. இந்தப் பாபத்தைக் கழிக்கத் தான் அப்புவதைத் தான் வதேம் படிக் அனுப்பி வதைத் ததாகவும், அவன் ஒரு ரிஷியாகத் திரும்பி வருவான், அவன் கற்ற வதேங்களின் ஒளிப் பிழம்பில் தன் பாபங்களைப் பொசுக்கிக் கொள்ள நினைத் ததாகச் சொல்கிறாள்.

அப்பா திரும்பிச் செல்கிறான். தன் பழைய வதேப் பாடசாலையைக் கூட அவன் மலே தன் பாசமலே லாம் பொழிந்த இந் துவிடமும் தான். தி. ஜானகிராமனின் பலமே சம்பாஷணைகளாலயே கதை சொல்லும் அவர் சிறப்புத் தான். அவரது எல்லா எழுத்துக்களிலும் போல இந் த நாவலிலும் அவர் சம்பாஷணைகளில் தான் அவர் உலகமே விரிகிறது. இன்றைய எந்த தமிழ் எழுத்திலும் இதற்கு இணையான ஒரு சிறுஷ்டிகரத்தனை காணமுடியாது.

கதைச் சொல்லல் வகை சரளமாக, எளிமையாக, அதே சமயம் கொள்ளை அழகுடன் ஆற்றிப் புகழ் பெற்றவர் பரமசிவன். ஓடும்படியான அறிவையும், சுவை கிறதும்.. ஒரு கதை கலத்தின் துள்ளல், ஆர்வாரம். எப்படிச் சொன்னாலும் அது அப்படியாகத் தான் தோன்றும்.. அவருடைய நட்பை பணிக் கால காலம் நேரங்களில் பால் நுனியில் துளிர்த்துப் பளிச்சிடும் பணித் துளிகள் பரமசிவன் சிமிட்டும். ஈர்க்கும். அவருடைய வர்ணனைகள். கதைச் சொல்லிச் சுவைக்கும் பரமசிவன் இடையே நுழைந்து அவர் சொல்லும் சில பார்வைகள், இவற்றில் எல்லாம் ஒரு Cinematic Quality இருக்கும். ஃபர்ஸ்ட் சினிமாவின Cinema Verite பாணியில் அந்த சம்பவத்தின், அந்த சமூகத்தின் அடர்த்தி நம்கண்முன் விரியும் அந்தக் காட்சியின், அல்லது சம்பவத்தின் வர்ணனை வாசகனின் கண்முன் அதனை அடர்த்தியான விவரங்களோடும், ஏதோ ஒரு நடப்பு நிகழ்ச்சியைப் புகைப்படம் எடுத்தது போல ஒரு உக்கிரத்தோடு, யதார்த்த பதிவாக கண்முன் காட்சி தரும். பலருக்கு இந்த விவர வர்ணனைகள் அநாவசியமாக, கதைக்குத் தேவையற்றனவாகத் தோன்றக்கூடும். அவர்கள் கதை மட்டுமே வேண்டுமென்று சொல்வார்கள்..

மலேமும் ஜானகிராமனின் எழுத்தின் ஒரு தனித் வ சிறப்பைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் . பாலியல் உறவுகளைப் பற்றியே நிறைய எழுதுவதாக ஒரு பரவலான கருத்து உண்டு. அவரது கதை சொல்லலும் சம பாஷணைகளும் பாத் திர வார்ப்பும் , மிக நுட்பமானது. கத்தி மலே நடப்பது போன்றது.. சறுக்கி விடும் அபாயம் கொண்டது கண்ணியத்துக்கும் ஆபாசத்துக்கும் இடவெளி மிக நுண்ணியதாக இருக்கும் . அவர் எழுத்தில் நுட்பமும் மனமையும் மற்றவர் கையாளலில் ஆபாசமாகக் கீழிறங்கிவிடக் கூடும் . அதை மிக லாவகமாக, தன்னிறியாத நம்பிக்கையுடன் கையாளும் திறன் அவருக்கு வாயத்திருந்தது. அத்தோடு இது சாத்தியமல்ல என்று நாம் சாதாரணமாக நின்கைக்கும் இடங்கள் கூட மிக யதார்த்தமாக, இது நடந்திருக்கக்கூடும் தான் என்று நம் மனம் நம்பவகைக்கும் எழுத்துத் திறன் அவரது. என மனதில் இப்போது இருப்பது அந்தக் கிராமத்தில் , ஆசாரம் மிகுந்த வதேம் போதிக் கூம் வீட்டில் , ஒரு இளம் விதவையும் ஆசாரமான விதவைப் பாட்டியும் இருக்கும் சமூகத்தில் அப்புவும்

•Written by வனங் கட் சாமிநாதன •

••Saturday••, 16 ••July•• 2011 21:14•• - ••Last Updated••

•••Saturday••, 16 ••July•• 2011 21:30••

இந் துவும் பழகும் அன னியனோன் யம் நாம் நம் ப வியலாத ஓன் று. பிராமண
கூடும் பங் களில் இது சாத் தியமே இல் லை. ஆனால் தி ஜானகிராமனின் எழுத் துத் திறன்
நம் மனை நம் ப வகை கும் தந் திரம் சயெ் கிறது.

இந்த நாவலில் மிக நெருடலான ஒரு விஷயம், தன் கணவனுக்குப் பிறந்த கட்சி பிள்ளையை வதேம் படிக் அனுப்பி வதைத் துவன் ஒரு வதேவித் தாகத் திரும்பி வந்தால், தன் பாபங்கள் எல்லாம், இன்னமும் தொடரும் பாபங்கள் எல்லாம் அதில் கரந்த து விடும் என்று அலங்காரத் தம் மாள் எப்படி நம்புகிறாள்? தன் பிள்ளை வதேம் படிப்பது தன் பாபங்களுக்கான விமோசனம் என்று எந்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? வதேங்கள் என்ன பாபத் தாக் களுக்கே அடக்கை தருமா, தன் பாபங்களை அது எப்படி சூத்திரிக் கும் என்று அலங்காரத் தம் மாள் நின்கை கிறாள்? வதேங்களைப் புனித தயிவ் வாக் காகப் பிஜிக் கும் மனதுக் கு இது ஒரு பாபகாரியமாகத் தானே தோன்றும். ஆசார் சீலர்களே விட்டு விடுவோம். இன்றைய அறிவு ஜீவி ஒருத் தனக் கு இதில் என்ன மனத் தத் துவ விளக்கங் கள், சமாதானங் கள் காணுதல் சாத்தியம்? தன் எல்லா பாத் திரங் களும், சம்பவங் களும் வாழ் க்கையிலிருந்து பறெப் பட்டவையே என்றும், அவற்றை நம்புவதும் நம்ப மறுப்பதும் அவரவருக் குக் கிட்டும் அனுபவங் களைப் பொறுத் தது என்று ஜானகிராமன் ஒரு இடத் தில் சொல்லியிருக்கிறார். இதனா ம் ஒப்புக் கொள் வதாக இருந்தால், கதாபாத் திரங் களின் சம்பவங் களின் நீட்சியை நாம் ஒத்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு ஜானகிராமனின் கதை சொல்லலில் ஒரு தவிரக் க முடியாமையைக் காணலாம்.

இந்த தர்க்க அதர்க்க நியாயங்களையும் சாத்தியங்களையும், விளக்கங்களையும் பற்றி ஒருவரது கருத்து எப்படி இருந்தாலும், ஜானகிராமன் எழுத்து எதையும் படிப்பது ஒரு அனுபவம், ஒரு மகிழ்ச்சி தரும் அனுபவம் என்பதைச் சொல்லியே ஆகுவேண்டாம்., ஜானகிராமனைத் தமிழில் படிக்க இயலாத தமிழ் அறியாதவர்கள் தாம் இழந்தது என்ன என்பதை அறியமாட்டார்கள்.

Swaminathan Venkat <vswaminathan.venkat@gmail.com>